

»Landbrugsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om:

- a. kravene til indhegning af dyrehaver,
- b. hvilke vildtarter der må udsættes i dyrehaver og
- c. tilsyn med dyrehaver«.

Begrundelsen herfor er, at der kan tænkes at opstå behov for at fastsætte regler for, hvilke vildtarter der må holdes i dyrehaver ud over hjortevildt. Her tænkes særligt på vildsvin og muflonfår. Der kan ligeledes tænkes at opstå behov for at fastsætte regler for tilsyn med og hegning af dyrehaver, i hvilke man holder de nævnte vildtarter.

Det foreslås, at hjortefarme skal have et mindsteareal på 5 ha for at kunne blive registreret. I forbindelse hermed har det været overvejet, om der samtidig burde fastsættes en grænse for, hvor mange dyr der må holdes pr. arealenhed. Dette er dog undladt, idet det er vanskeligt at opstille generelle regler herfor, da en sådan grænse vil være afhængig af det indhegnede areals bonitet samt af, i hvilket omfang dyrene fodres.

Etableres en hjortefarm på tidligere landbrugsjord, dvs. uden naturligt læ og naturlige fodringsmuligheder, er det Vildtbiologisk Stations forsigtige skøn, at der på et areal på 5 ha ikke forsvarligt kan holdes mere end 15 moderdyr. Det forudsættes herved, at terrænet er rimeligt tørt, at der er etableret fornødent læ for dyrene, og at dyrene fodres forsvarligt.

Det er hensigten at udarbejde en vejledning om hjorteavl m.m., og med henblik herpå vil også de her nævnte spørgsmål blive overvejet nærmere.

Det foreslås, at gøre mærkning af hjortedyr, der holdes i egentlige hjortefarme, til en betingelse for registrering som hjortefarm og for at bevare ejendomsretten til dyr, der undslipper. Umærkede dyr, der undslipper, vil som hidtil blive betragtet som vildt.

For så vidt angår eksisterende dyrehaver, i hvilke der kun holdes krondyr og dådyr, vil loven kun medføre et krav om registrering, idet det antages, at man i langt de fleste dyrehaver ikke vil være interesseret i at blive registreret som hjortefarm med de dertil knyttede rettigheder, jf. § 2, stk. 1, og bemærkningerne hertil.

4. Af hensyn til risikoen for, at hjortearter, der holdes i hjortefarme, undslipper og etablerer en fast bestand i den frie natur, foreslås det, at det kun skal være tilladt at holde hjortedyr af 2 arter, som i forvejen findes vildtlevende her i landet, krondyr og dådyr. Rådyr er ikke medtaget, idet det ikke er velegnet til hold i indhegninger. Der vil

dog være mulighed for, at dyrehaver, der er etableret på tidspunkt for lovens ikrafttræden, fortsat kan få tilladelse til hold af rådyr og skal i tilfælde, hvor større områder er indhegnet, jf. § 11, stk. 3.

Anvendelsen af § 4, stk. 2-4, og § 11, stk. 3, vil ske efter forhandling med miljøministeren og de berørte interesseorganisationer.

Sikaen, som stammer fra Østen, er indført i Danmark omkring århundredskiftet, og man ved fra andre lande, bl.a. Irland, at den under visse forhold krydser sig med krondyr.

Med henblik på avl er der allerede importeret enkelte individer af hjortearter, som ikke findes vildtlevende her i landet. Som eksempel herpå kan wapitihjorten nævnes. Hvis denne art slipper ud i naturen på steder, hvor der i forvejen findes en vild bestand af krondyr, vil der være risiko for en krydsning og dermed for en genetisk ændring af den fritlevende bestand af krondyr. Det antages, at den jyske krondyrbestand, der findes syd for Limfjorden, særligt i Sydvestjylland og det østlige Midtjylland, er en urgammel stamme, der ikke genetisk har ændret sig væsentligt siden sidste istid. Vildtbiologisk Station har i samarbejde med Genetisk Institut ved Aarhus Universitet iværksat en undersøgelse af den jyske krondyrbestands genetiske renhed med henblik på at få bekræftet denne antagelse.

Der er gennem årene indført en relativt stor mængde krondyr, især fra England, Skotland og Tyskland, og i hvertfald krondyrene fra England og Skotland er ikke genetisk identiske med de danske krondyr. Derfor foreslås det, at landbrugsministeren skal have hjemmel til at forbyde hold af krondyr i visse egne af landet, og når resultatet af de nævnte undersøgelser foreligger, vil Vildtbiologisk Station fremkomme med en indstilling om behovet for at begrænse krondyrholdet i Jylland.

Såfremt et forbud mod hold af krondyr gennemføres ved regler fastsat efter § 4, stk. 3, skal der udbetales erstatning til de hjorteavlere, som får pålæg om salg eller aflivning af dyrene efter § 11, stk. 2. Såfremt dyrene ikke kan sælges, og derfor må slagtes, anslås en rimelig erstatning pr. individ at udgøre ca. 8.000 kr., hvilket svarer til forskellen mellem kødværdien og dyrets værdi som avlsdyr. Det skønnes, at der ialt holdes ca. 300 krondyr i indhegninger i Jylland syd for Limfjorden.

Efter § 11, stk. 2, vil erstatning ligeledes komme på tale ved et forbud mod hold af sika og wapiti. Afhængig af i, hvilket omfang der dispenseres fra forbudet mod hold af sika, vil et lignende erstatningsbeløb som for krondyr blive aktuelt, for så vidt angår de ca. 50 stk. sikavildt og krydsninger